

Вірити й знати

Ми всі з племен ще, мали віру,
Ще з диких з нас колись племен,
В тій вірі мали й певну міру
В нас знань якихсь, з тих всіх давен.

В вірі сліпій, й в знаннях не кращих,
В тисячоліттях і в віках
Ми б знов - ніхто б вже і нізащо -
Жить не схотів би знов. В тім жах

Для нинішніх нас, ми вже люди
Сучасні, й віра є у нас,
Та в ній і з нею більшість з нас іуди,
В пітьмі ж й в невігластві весь час.

А з тим і в тім - не те що віри,
Довіри навіть мати в тім
Нам не можливо, з Світлом міри
В нас з'являться, лиш з ним і в нім

Можливо вірити нам й знати,
В тім поєднанні двох понять -
В самих собі в одне єднати
Без віри й знань нам всім не мать,

Бо в вірі лиш в знаннях є міра,
І в нас довіра до тих знань
Повинна бути, а згодом й віра
Без сумнівів в нас й без вагань.

Якщо в знаннях зміцним ми й віру,
Ту віру, що не на піску,
Що на фундаменті довіри
І знань всіх, що в нас на віку,

У пошуках всіх Бога й Світла,
Лиш з вірою і в вірі в нас -
Знання знайдуть в нас міру й житло,
І те все завжди й повсякчас

В нас має бути, як є віра,
Лиш наукова й не сліпа.
З пітьми й невігластва довіри
До академіка й попа

Нема в нас, й не повинно бути,
Якщо ми люди не з пітьми
І вже порвали в собі пута,
В яких колись були і ми,

Тоді до віри в нас й довіра,
І щит в нас з наукових знань
Буде для всього, й в всім як міра,
З всіх для життя уподобань

Таких, що нам дадуть в житті все,
Те все, що Шамбала дає.
Світ Агні Йога й нас спасе,
Бо все, що в ній - від Бога є!